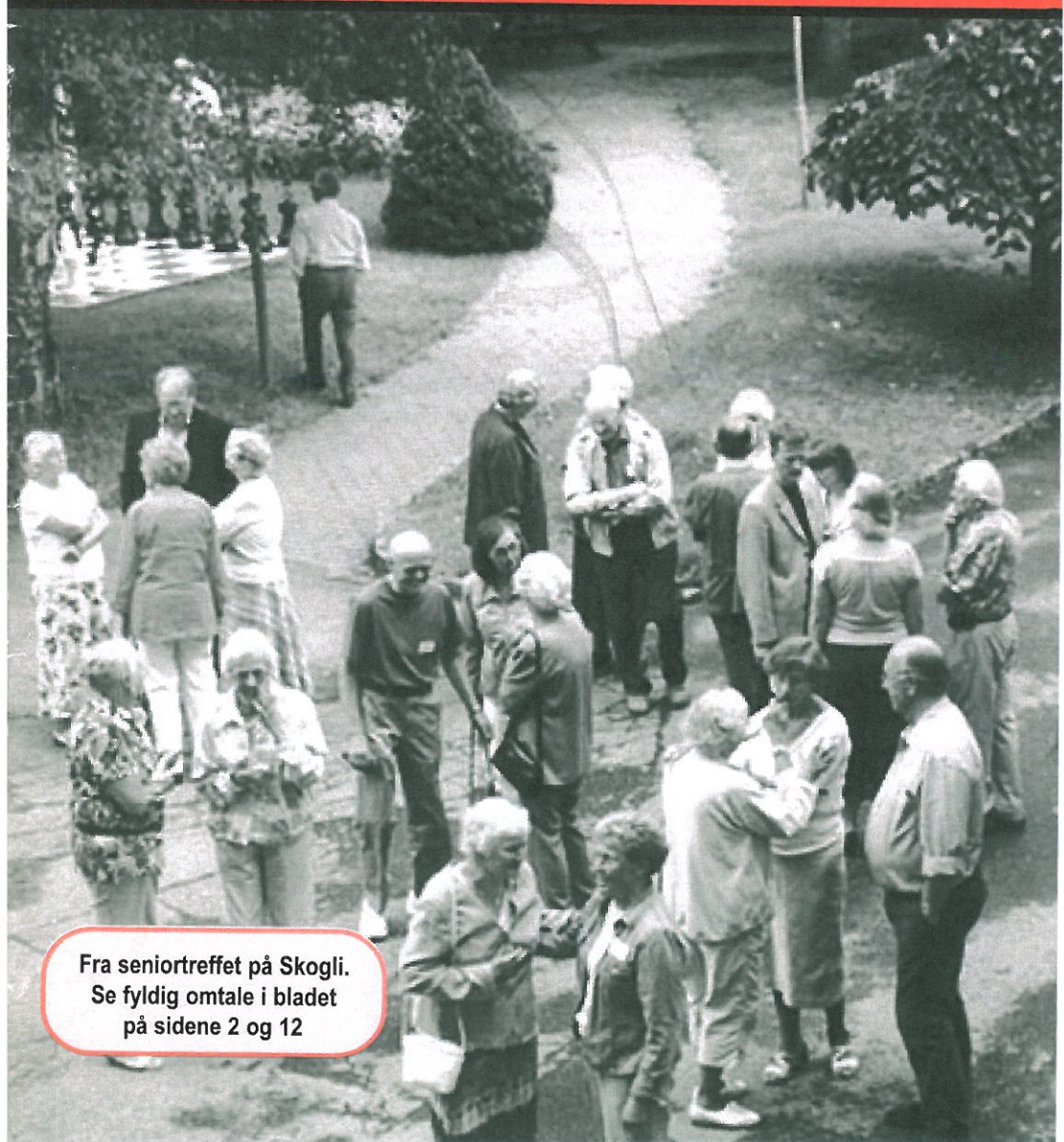

Aktiv Pensjonstid

Nr. 3 - 3. kvartal 2008 - 19. årgang

Fra seniortreffet på Skogli.
Se fylldig omtale i bladet
på sidene 2 og 12

Hva stevnet på Skogli lærte meg

Av Rolf H. Kvinge

Sommeren er på hell og noen av oss sitter tilbake med en del inntrykk fra pensjoniststevnet på Skogli, Lillehammer. Når man kommer sammen til et senior treff, kommer man vanligvis med en del forventninger! Hvordan blir innlosjeringen, hvem skal jeg bo sammen med, får jeg enerom som jeg har bestilt? Jeg har også forventning til maten jeg får. Blir det virkelig bare vegetarisk mat? Hvordan vil magen min reagere? Og så er det programmet da! Blir det for mange møter? Får vi litt tid til å treffe venner og prate sammen?

Jo - forventningene er mange og for enkelte kan det bli et spørsmål om jeg virkelig gjorde det rette da jeg bestemte meg for å reise til sommerstevnet denne sommeren!

Men vi som var ansvarlige for stevnet, har også våre forventninger. Vil vi klare å skape et stevne som både er åndelig byggende og spennende rent sosialt sett? Hvordan vil samarbeidet gå med institusjonen vi er på? Blir det lett å samarbeide med betjenningen på stedet? Og hva med talere, musikere og de som har fått ansvar for de forskjellige programmene, turene

Skoglikirken var stuvende full ved møtene.

og undervisningen, ikke minst?

Styret for SDA Pensjonistforeningen i Norge begynte allerede i fjor sommer å planlegge stevnet i år 2008. Og la oss si det med en gang, vi som utgjør dette styret er også vanlige pensjonister! Vi har ingen lønn for å ta på oss oppgaven å arrangere verken sommerstevner eller andre vi prøver å sette ut i livet. Når problemene melder seg, tingene går litt trådt - kanskje vi mottar noen iltre telefoner, noen som ikke kan begripe at man har havnet på en venteliste osv.. Da er det fristende å spørre seg selv: Hvorfor streve og utsette seg for slike ubehageligheter?

I år fikk alle være med, selv de som sto nederst på ventelisten. Og det var godt for alle parter.

Nå er det hele over for denne gangen. Og når vi reflekterer over det vi opplevde og det vi har lært, så er det to ting jeg må fremheve: For det første er det riktig å si at lønn for strevet har vi i sannhet mottatt. De mange takkeordene, blomstene, til og med klemmer og varme håndtrykk har langt overgått det som var forventet. Og langt mer enn penger er det verd. Når man

til og med hører at "dagene på Skogli er til dato min største opplevelse", så føler man at dette ikke var forgjeves. Dette er lønn i massevis. Vi trodde at Skogli-prosjektet skulle bli en fulltreffer. Vi tok fatt på oppgaven med begeistring. Og som kong Olav V en gang skal ha sagt: "Utrolige ting kan skje hvis begeistring blir brukt som drivkraft".

Så til mitt annet punkt som må fremheves. I samarbeid med styret vårt, med Skoglis ledelse, kjøkkenpersonale, talere som deltok under stevnet, de som underholdt med musikk og ellers alle våre hjelpere, så har vi som menighet utrolig mange flotte og idealistiske mennesker blant oss. Jeg vil ikke nevne navn. Men innstillingen til å bidra, skape noe godt for pensjonistene som kom, dele kunnskaper og dele budskapet om forsoningen i Kristus, som var hovedtemaet for samlingen, var både rørende og enestående. Det har alt sammen lært meg at kristentro og kristent fellesskap rår fremdeles. Samfunnet med Gud og Kristus produserer kjærlighet, som i sannhet er til gagn og glede for sine omgivelser.

Høstens seniortreff

Høstens seniortreff blir i Sandefjord den 5. oktober. Vi begynner som vanlig kl 11.00 og holder på til ca kl 16.00. Treffets talere blir Solveig og Trygve Andersen som også vil glede oss med musikk. Øivind Gjertsen vil fortelle om sin gjerning som predikant, misjonær og rektor ved TVS. Det blir servert lunsj og et lett måltid før vi avslutter. Prisen er kr. 100,00.

Ring 22.75.57.56 eller 69.22.34.22 og meld deg på.

Hjertelig hilsen

Rolf H. Kvinge

En dejlig sommerdag

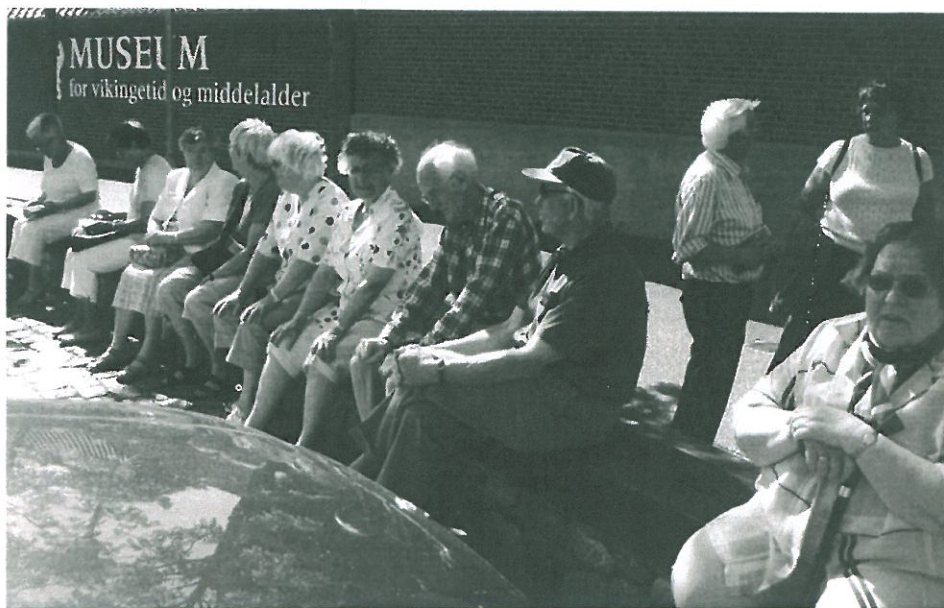
Af Birthe Bayer

Et kvarter før tid rullede Vejle fjords røde bus "Bumperen" ind til busstoppestedet i Daugård, hvor en gruppe på 35 forventningsfulde seniorer allerede var mødt frem. En dagstur, som skulle løbe af stabelen den 3. juni til Ribe og omegn, havde længe været planlagt. Dagen var velvalgt med strålende sol fra morgen til kvæld, og vor chauffør Viggo Jørgensen var veloplagt og gav os en god introduktion til turens forløb gennem det skønne syd- og sønderjyske landskab.

Første stop var i Foldingbro ved Kongeåen, hvor den gamle grænse mod Tyskland eksisterede fra 1864 til 1920. Vi mindedes genforeningen, hvor kong Christian den Tiende på sin hvide hest red over grænsen og blev hyllet af det søn-

derjyske folk. Vi havde allerede sunget Sønderjyllands "nationalsang" Det haver så nyligen regnet. Stemningen var lagt, så vi i fantasien så det hele for os, da det gamle toldsted blev nedlagt, og kongen på sin hvide hest løftede en lille blomsterpige op til sig som symbol på det Danmark, der bød den tabte "datter" velkommen tilbage.

Men hurtigt måtte vi videre. Middagen ventede på Restaurant Kammerslusen ved vadehavet vest for Ribe, og snart sad vi bænke om de lange hvide borde, hvor en kølig forfriskende vind behageligt holdt den hede sommervarme i ave, så vi rigtig kunne nyde den gode mad. En ekstra oplevelse for mange blev det, at Hjørdis og Kaj Thomsen havde fundet vej

Danske seniorer besøgte i juni Ribe Domkirke

fra Esbjerg for at hilse på gamle venner, og glæden var gensidig.

Efter et hastigt besøg langs det store dige ud mod vadehavet og inspektion af det imponerende sluseværk gik turen gennem marskengene tilbage til Ribe, hvor vi skulle se eller gense dele af Danmarks ældste by. Første stop var ved Domkirken, som man først bør se udefra. Det høje firkantede tårn blev bygget af borgerne i 1200-tallet som et forsvars- og vagttårn. Det er bygget af mursten, medens store dele af kirken ellers er bygget af tufsten. En guide gav os en grundig indføring i kirkens historie iøvrigt og standsede specielt ved reformationen og dens betydning. Ved kirkens langside står der to statuer af Brorson og Tausen, som var de første lutherske biskopper i Ribe efter reformationen.

Efter rundturen i det imponerende bygningsværk blev tiden givet fri til deltagerne, så man alt efter interesse kunne gå på kunstmuseum, besøge vikingerne, stige til vejs i kirkens tårn og nyde en helt fantastisk udsigt over det grønne, flade

landskab eller blot nyde atmosfæren i Danmarks ældste by på en stille vandring gennem de smalle gader med spændende huse og et lille vemodigt kig på det gule hus i Grydergade 11, hvor Nicolai Jørgensen gennem mange år havde revisorfirma, og hvor den daværende menighed ofte samledes.

Med en lille forsinkelse lykkedes det til sidst at få de spredte skarer samlet omkring bussen, og så gik turen hurtigt gennem det solbeskinnede land tilbage til Daugård igen. Vi følte os rigtig taknemmelige til seniorforeningen for tilrettelæggelsen af en spændende og begivenhedsrig dag og specielt til Viggo Jørgensen, som havde ført os trygt hele vejen igennem. Der blev også rettet en tak til Birthe Bayer, som havde ansvaret for økonomien, og til Walder Hartmann, der havde udfordret mange rustne hjerner med sin 20-punkts "rigtig eller forkert" opgave og endelig til Bent Nielsen som foreningens formand.

Tak til alle deltagere for fællesskabet.

En papirlapp ovenfra

Av Jan Rognli

Vi har stor glede av å lese Bladet, og etter hvert som årene venner på, vandrer tankene fram og tilbake i tid, kan hende ofte vel mye tilbake. Men selv om Paulus nok anbefaler oss å glemme det som ligger bak, og strekke oss inn i fremtiden, så mente heller ikke han at vi skulle glemme hvordan Gud har ledet i tiden som har gått. Vi må huske det vi skal huske og glemme det vi bør glemme. Siden Gud den evige er den samme i dag som i går, har vi visshet om, etter Hans løfter, å møte Den Sanne hver dag, Og morgendagen bærer håpet i seg, selv om vi enda ikke har møtt dagen i morgen. Han er trofast som har gitt oss løftene,

Nå da Skoglis fremtid er oppe til debatt og behandling, går mine tanker spesielt til de rike årene jeg fikk gjøre tjeneste der, og de mange fine menneskene Bjørg og jeg møtte i de 7 årene. Og mange var også de erfaringene der vi opplevde Guds nærhet i arbeidet med så mange og forskjellige mennesker både i glede og i sorg.

I mange situasjoner kan man kjenne seg så hjelpeløst umoden for en oppgave, men så opplever man, og kan hende nettopp da, at Gud griper inn og vi får oppleve å få være et redskap i mesterens hender til hjelp og trøst.

Det å oppleve Guds nærhet som kristen, burde ikke være noen sensasjon i seg selv. Men måten det skjer på, kan av og til bli mektig, nesten skremmende, men så underfullt.

En spesiell opplevelse vil jeg dele med

dere fra tjenesten på Skogli.

En eldre mann kom en dag inn på kontoret for samtale. Jeg fikk fort medlidenhet med mannen, for han fortalte om et temmelig trist og ensomt liv. Han kunne fortelle at han ikke hadde noen venner og kjente seg forlatt, og slik han uttrykte det, forlatt både av Gud og mennesker. Han ga uttrykk for at han hadde prøvd å be, men kjente det som om heller ikke Gud hørte eller brydde seg om ham.

Ja, hvor skulle jeg begynne? Jeg startet etter beste evne og viste til hvilken Gud vi har, og hva Han har gjort og gjør for oss. Jeg gjorde mitt beste der og da for å få det hele ned i et nøtteskall på en måte som ville inspirere ham til å prøve på nytt.

I ettertid så jeg at Gud, som opplagt lyttet til samtalen vi hadde, nok syntes det tok litt vel lang tid før jeg kom til sakens rette kjerne, grep inn med et lite mirakel og hjalp oss der og da opp på rett vei.

For plutselig kom det en lyd ovenfra. Ikke så veldig høy men høy og tydelig nok til at vi begge kikket opp mot taket. Hva ser vi? Jo, en papirlapp kommer virvlende nedover, og legger seg pent til rette på et lite bord ved siden av mannen. Han utbryter: Hvor kom den fra? Jeg sa som sant var at den kom ovenfra. Der lå lappen med rettsiden opp, for jeg kunne se at det sto skrevet noe på den og tok lappen opp og leste høyt:

"Når alle svikter, gå til Jesus, Han svikter ikke" Det var tydelig at han ikke trodde meg, for han sa med litt usikker stem-

me: Får jeg se? Så leste han de samme ordene og sa med tydelig beveget stemme: Kan jeg få denne lappen?

Jeg svarte at denne lappen utvilsomt måtte være en spesiell hilsen nettopp til han fra Herren selv. Samtalen gikk etter denne hendelsen mye lettere.

Denne papirlappen, som hadde tjent som en oppmuntring til pasientene, hadde vært limt fast på et oppslag brukt ved en eller annen tilstelning. Den lå øverst av flere oppslag på toppen av et skap på kontoret.

Den kunne ha løsnet på et helt annet

tidspunkt. Men nei da, spenningen i papirbiten økte og økte, og den holdt stand akkurat til det rette øyeblikket. Da Guds finger gir den det lille knipset og sier: Nå.. La gå!. Vips så blir den dette "lille" mirakel.

Gud bruker hva Han vil og hvem Han vil for å få oss i tale, og for å åpne våre øyne slik at vi kan se Hans underfulle omsorg og kjærlighet for å fortelle oss at Han ikke har noe større ønske enn å frelse oss som i utgangspunktet var forlagt. Lovet være Gud.

Fullendt forsoning

Fullendt Forsoning var tittelen på morgenmøtene. Tor Tjeransen viste hvordan Hebreerbrevet underviser om Frelserens fullendte forsoning. Tjeransen sa at frelsen ikke er som et byggesett fra IKEA der man må montere hele møbelet selv. Jesus har fullført renselsen for våre synder.

Gjennom Hebreerbrevet ønsker Paulus å hjelpe jødene fra en tillit til Moses og til full trygghet i Jesus Kristus som øversteprest av en annen klasse enn alle jordiske prester. Tempeltjenesten beskrevet i det gamle testamente kunne ikke ta bort synder. Men Jesus er kommet som den virkelige prest og har gitt seg selv som det egentlige sonoffer. Derfor kan han også fullt og helt frelse dem som kommer til Gud ved ham.

Frelsesvissheten Hebreerbrevet gir oss kommer også tydelig frem i tilknytning til undervisningen om at Kristus er "ofret én gang for å ta bort manges synder, og siden skal han for annen gang komme til syne, ikke for syndens skyld, men for å frelse dem som venter på ham." HEB 9,28. Det er ikke dem som har utviklet en fullkommen karakter Jesus kommer for å hente, men dem som venter på ham.

Under gudstjenesten sabbats morgen stilte Tjeransen spørsmålet: Hva slags liv skal vi leve i lys av Kristi fullendte forsoning? Han viste til troens helter i Heb 11 og sa at vi skal la frelsesvissheten være et grunnlag for å leve ut en aktiv tro med en himmelsk livsstil.

JULAFTEN

på Saltfjellet og Polarsirkelen

Av Thor Bakland

Julen 1945 måtte hele Onsrudfamilien tilbringe ferien på skolen. Distriktslegen satte oss i karantene på grunn av at Gunnar Aune hadde fått den smittsomme sykdommen difteri. Han ble sendt med ambulanse til Oslo. Vi andre hadde det koselig, men lengtet jo hjem til mors julekaker. De som fikk kaker i posten måtte spise kakene med skje fordi postverket hadde klart å redusere kakene til smuler!

Da julen 1946 nærmet seg begynte Odd Wollan, Rolf Rishaug, Rolf Hansen, og jeg å snakke om muligheten for å komme oss hjem i julen.

Reisepenger hadde vi ikke, så det var som himmelsendt da Rolf Hansen fikk i oppdrag av sin far, "Bil- Hansen" i Tromsø, å bringe en ny Ford lastebil fra Oslo til bilfirma Sørbøe i Tromsø. På lastepланet skulle plaseres en ny Vauxhall personbil som også skulle til Sørbøe.

Sussi Løkås, Oddmund Andvik, og en tredje elev fra Trondheimskantene spurte om å få skyss til sine respektive hjemsteder, og Rolf sa ja, da vi jo hadde god plass for fire i Vauxhall bilen. Jeg husker ikke hvem den tredje eleven var, og om det var en pike eller gutt, så hvis du var med oss ville jeg gjerne ha kontakt med deg.

Vi startet fra Onsrud om ettermiddagen ett par dager før jul. Str Andersen hadde laget nistemat for oss. Det var vi veldig takknemlige for.

Vi fire satt i Vauxhallen på lastepланet

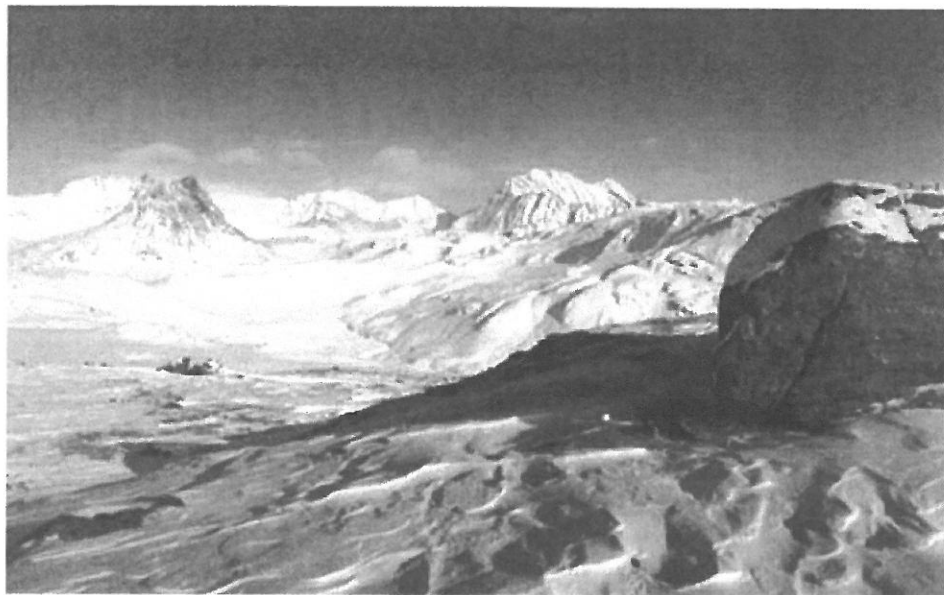
med en tykk presentning over hele bilen, som skulle hjelpe mot vinterkulden over fjellet.

Da vi kom til Dombås området begynte vi å føle at det var lite luft i bilen på grunn av den tykke presentningen. Vi begynte å bruke bilhornet for få Rolf H til å stoppe lastebilen og ta av presentningen. Vi brukte hornet så lenge at batteriet var nesten oppbrukt. Endelig stoppet Rolf, han var litt ergelig for at vi hadde "lekt" med hornet, men ble snart klar over at vi virkelig trengte frisk luft. Det var kaldt i bilen over fjellene, men vi holdt oss nogenlunde varme med ulltepper og kroppsvarme, og da vi blev sultne åpnet vi str Andersens nistemat og fant brødiskivene hardfrosne.

Likevel sendte vi en takknemlig tanke til str Andersen for maten som tok litt lengre å tygge!!

Vi kom til Trondheimsområdet sent på kvelden, satte Sussi av i Heimdal og den tredje eleven et sted i Trondheim. Vi fire nordlendinger og Oddmund Andvik fikk noen timers søvn på Kurbad gulvet, og tidlig på lillejuleaften dro vi videre til Mo-i-Rana hvor Oddmunds hjem var. Vi blev veldig godt mottatt av mor og far, og blev matet som om vi ikke hadde spist på en uke.

Vi overnattet hos Andviks, og ut på dagen (juleaften) startet vi opp riksvei 50 mot Saltfjellet og polarsirkelen. Mor

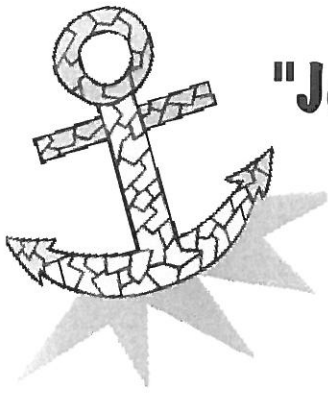
Andvik hadde utrustet oss med god niste, og vi var ivrige til å starte på hjemturen. Da vi kom et stykke nord på riksvei 50, ved begynnelsen av Saltfjellet, møtte vi en plog og en buss som kom nordfra over fjellet.

Plogføreren stoppet oss og fortalte at veien nå var stengt til trafikk intil videre på grunn av stort snefall oppe på Saltfjellet. Han advarte oss på det sterkeste mot å forsøke å komme oss over fjellet. Men, unge og dumme som vi var, ville vi ikke følge hans råd. "Ja, gluntar" sa sjåføren, "da må dokker låne skoflan fra mæ." Og han lånte oss fire store spader som vi måtte love å legge igjen på veiarbeiderbrakka litt nordenfor polarsirkelen. Det var ikke lenge før vi fant veien stengt av store sneskavler, og vi begynte å bruke spadene. Rolf H. kjørte lastebilen mens Odd, Rolf R, og jeg brukte spadene av all makt. Rolf var flink til å bryte lastebilen gjennom sneen, men det gikk likevel uendelig sakte. Etter mange timers

arbeide fikk vi endelig se polarsirkelstøtten på vestsiden av veien, og ikke lenge etterpå fant vi veiarbeiderbrakken hvor vi skulle levere spadene.

Det var langt etter midnatt på julaften da vi banket på brakkedøren. Ingen svar, så vi åpnet døren og gikk inn. På benker og gulv lå flere menn og sov, antagelig etter stor middag med rikelig forsyning av drikkevarer. Vi satte spadene fra oss og "lånte" noe mat og kaker som vi tok med som turmat, og fortsatte på vår vei. Heldigvis var vi i stand til å kjøre videre nordover uten å måtte brøyte oss gjennom store sneskavler.

Vi kjørte forbi Mosjøen og kom til Tyssfjord fergested. Fergen var der, men vi så ingen ombord. Det var første juledags morgen, og antagelig ingen fergetrafikk planlagt for dagen. Vi så lys i vinduene på den lille kirken nær fergestedet og gikk inn. Klokkeren sto innenfor døren og fortalte oss at fergekapteinen satt i kirken og hørte på juleprekenen. Han gikk og

"Jeg visste ankeret ville holde"

sa Martin Landeng

Av Kåre Kaspersen

Martin var en hyggelig og trofast adventtist på Helgeland. Han og den yngre broren Henrik gjorde en god innsats som litteraturevangelister. De rodde langs kysten og solgte vår litteratur. Men det er Martin jeg vil si noe om. Han bodde i en innredet rorbu på Hemnesberget noen mil syn for Mo i Rana. Martin virket også en tid som "misjonær" for sørsamene i grensetraktene mot Sverige. Det var Adventistsamfunnet som engasjerte ham under Krigen. Det ble snart kjent at en kar beveget seg rundt i området og tyskerne arresterte ham. De anklaget ham for spionasje. Martin var en fredens mann. Det kunne man se på ham. Det oppdaget også tyskerne etter hvert, men han skulle jo arbei-

de for føden mens han var arrestert. Gjennom uken gikk det greit, men så kom sabbaten og Martin nektet å stille opp. Om det var første, andre eller tredje sabbat dette hendte, vet jeg ikke. Martin nektet å arbeide. Det ble for mye ordrenekt for tyskerne og de forsøkte å tvinge ham til lydighet. Han ble regelrett banket opp, slått ned. Men han fortsatte å nekte å arbeide på sabbaten, og de slo ham ned igjen. Han reiser seg opp og blir slått ned. Han gir seg ikke og sier til tyskerne: "Jeg skal vise dere hvilken lov som skal lydes." De satte ham fri til slutt.

Martin var en dyktig smed, og oppfinner også. Et av hans produkter var et utrolig godt anker. Jeg tror det produseres

hentet kapteinen som sa, da han så oss: "Ja, gluntar, det må være dokker som blei etterlyst i radioen tidlig i morres" Vi spurte om det var mulig å bli tatt over fjorden så vi kunne fortsette mot Narvik. Han sa at det var ingen fergeforbindelse planlagt for første juledag, men hvis vi gikk til huset hans, skulle kona lage frokost til oss mens han fyrte opp dieselen på ferga. Han tok oss over fjorden og ville ikke ha ett øre i bilettenger.

Resten av turen til Narvik gikk fint,

inkludert tre andre ferger. Vi blev møtt av folk med matposer på hvert fergested. De hadde hørt om oss via telefon fra fergested til fergested. Til slutt ankom vi i Narvik sent på første juledag og fikk overnatte hos Rishaug- og Wollan familiene. Andre juledag kjørte Rolf H. og jeg til Tromsø hvor vi blev mottatt som helter av familie og venner. Vi nøt heltelivet noen få dager, men så var det på tide å dra tilbake til Onsrud igjen.

Sørturen blev foretatt via en personbil

fortsatt på Hemnesberget. Martin tok aldri noe patent på det. Da jeg lærte ham å kjenne var han folketrygdet. Men trygd tok han bare imot om vinteren. Om sommeren og så lenge det var vær til det, tøffet han rundt i øygarden med "Vesla" sin lille sjark. I den var alt på en strek. Og han hadde også et lite verksted eller utstyr om bord til å slipe sakser, kniver og annet. Han hadde også med seg litt litteratur som han solgte. Så fisket han litt og greide seg bra med det.

Høsten dette året satte inn med et forferdelig uvær. Jeg skulle til Vandve den helgen. Det så ikke lyst ut. Det løyet likevel nok av til at jeg kunne komme meg utover med melkeruta, men det var ikke småteri. Senere hen minnet skipperen, Trygve, meg på det og sa: Husker du den gangen? Det var alltid hyggelig å treffe søsken der ute. Jeg har gode minner fra den tiden. Men alle var engstelige for Martin. Vi visste at han var i området, men vi hadde verken sett eller hørt noe til ham. Med det været som hadde vært og hans lille båt, kunne det ha gått galt. Men søndag sto han som alltid smilende i stua til Martha og Arne Havstein. Han var

slunken i kinnene og ubarbert. Han hadde ligget for anker i flere dager på grunn av uværet. Så sier han noe som jeg aldri glemmer: "Ankeret visste jeg ville holde. Det hadde jeg laget sjøl. Men kjettingen var jeg usikker på."

Mine tanker gikk til Hebr 6,18-20 "Ved to ting som ikke kan forandres, løfte og ed, som utelukker at Gud lyver, skulle vi ha en mektig trøst, vi som har søkt redning ved å gripe det håp som ligger foran oss. 19 Dette håpet er et trygt og fast anker for vår sjel. Det når gjennom forhenget inn i helligdommen, 20 dit Jesus gikk inn og åpnet veien for oss, han som er blitt øversteprest til evig tid på Melkisedeks vis." Martins anker var og er et godt anker. Men vårt anker er så mye, mye bedre. Kjettingen er til å stole på, ankeret slipper ikke, det er av beste slag. Og ankerbunnen gir absolutt feste. Det er festet ved Jesu hjerte. Med Jesus kan vi ri av enhver storm som kommer i vår veg. Han er vår Frelser, vår Øversteprest. Han er på vår side. Både Martin og hans bror Henrik sover og venter på Herrens komme. Med vårt ankerfeste kan vi også se Jesu komme trygt i møte.

fra Kristiansand, som tyskerene hadde "rekvirert" i 1940 og som nå var blitt funnet i Tromsø. Rolf fikk gjennom sin far i oppdrag å kjøre bilen til Kristiansand for overlevering til eieren. Det var opprinnelig en firedørs bil, men tyskerene hadde kuttet av baksetet og laget en liten lastebil av den.

Vi hentet Rolf R. og Odd i Narvik og kjørte denne rare bilen til Onsrud. Da det bare var plass til to i forsetet, måtte vi ta tur og sitte ute på det lille lasteplanet, inn-

hyllet i så mange klesplagg som vi kunne finne. Det var kaldt hele veien, men vi kom tilbake til Onsrud i forholdsvis god stand, og igjen nøt vi helt livet noen dager. Det er vemdig å tenke på at Rolf Berge Hansen, Odd Wollan, Rolf Rishaug, Sussi Løkås, og Oddmund Andvik er alle gått bort nå. Jeg tenker ofte på denne turen og de mange gode dager og år vi hadde i vår ungdomstid på Onsrud og den gode start i livet vi fikk der.

Dette var temaet under Seniortreffet på Skogli Helse og Rehabiliteringssenter i dagene 15. - 20. juli. Unionens formann, Tor Tjeransen gav oss kunnskap og håp gjennom sin inspirerende presentasjon av dette emnet. Han var lavmelt, men meget tydelig og ble forstått. Adventhåpet med sin forankring i i troen på vår frelser, Jesus Kristus, ble nok en gang lys levende i våre sinn. Dette var åndelig mat for nåtid så vel som framtid.

Treffet var som ellers gjennom årene godt organisert. Rommene, spisesalen og møtesalen i Kirken, var slik som vi gjerne vil ha det.

Omgivelsene kunne ikke vært bedre. Skogli ligger vakkert til og burde også velges som treffsted i fremtiden. Rolf

FORSONINGEN

Av Øivin

Kvinge var som vanlig hovedorganisasør av stevnet og ble støttet av styret for vår forening.

Ved velkomstmøtet i Kirken fikk vi hilsen fra Lillehammer kommune ved varaordfører Kristiansen. Det var interessant at varaordføreren ikke nøyde seg med bare å overbringe kommunens ønske om et godt samvær. Han ble like godt værende sammen med oss ut over kvelden og gav etterpå uttrykk for at han

Foto Edy Swart

JESUS KRISTUS

Gjertsen

hadde opplevd samværet som meget givende.

Vi hadde fin sang og musikk ved møtene. Solveig og Trygve Andersen inspirerte oss ved åpningsmøtet og i helgen fikk vi besøk av den musikalske familien Eldbjørg (født Keyn) og Claes Lundstrøm fra TVS..

Sang og musikk ble vakkert fremført.

Roger Robertsen er ekspert på bibelsk arkeologi og tok oss med til Midt-Østen.

Vi opplevde å få bekreftelse på vår tro på Guds Ord gjennom Rogers undervisning. Bjørn Kirknes var ansvarlig for to turer. Den ene dagen besøkte vi Karoline og Bjørnstjerne Bjørnsons hjem på Aulestad. Deretter sto Maihaugen for tur.

Bent Nielsen, formann for vår pensjonistforening i Danmark, er glødende interessert i at de mange som en gang var med oss i menigheten, men nå står utenfor, skal komme tilbake. "Dem vi savner" var temaet for hans foredrag og Bent fortalte oss om hvordan arbeidet for medlemmer som hadde forlatt menigheten har båret frukter. Her har vi en stor misjonsmark og vi ville kunne få en sterk menighetsvekst hvis vi satset på dette arbeidet. Mange ønsker å komme tilbake til menig-

Foto Tor Tjerandsen

I et hjørne av salongen har en gruppe slått seg ned, overvåket av ekteparet Stavnem.

heten etter å ha opplevd at livet utenfor menigheten er lite attraktivt. Bents begeistring er fengende og vi norske ønsker å gjøre noe tilsvarende. Ved sabbatsgudstjenesten tok vi opp en stor kollekt til finansiering av arbeidet.

Skogli har i den siste tiden opplevd problemer i forhold til de offentlige myndigheter. Særlig et politisk parti ønsker å kneble private helseinstitusjoner og en tid så det ut til at vi ville miste offentlige driftstilskudd. Dette førte til at de ansvarlige styrer overveide å selge Skogli. Unionens ledelse søkte råd hos Adventfolket og svaret var at Skogli måtte bevares.

Mange unge gav skriftlige og muntlige løfter om å bruke tid på å arbeide på Skogli. En av ildsjelene på institusjonen er den tidligere kjøkkensjefen, nå dietetiker og ansvarlig for helse og kostrådgivning, Kåre Sandberg. Han presenterte

Skoglis historie gjennom et halvt århundre og nevnte særlig hedersmannen Magne Stavnem, som var en av grunnleggerne og siden institusjonens direktør gjennom mange år.

"Vi reiste til Amerika" var temaet ved et virkelig berikende møte med Ingebjørg Jensen (f. Skyldstad). Hun drog til USA som ganske ung pike og hadde mange dramatiske opplevelser der borte, kanskje særlig i begynnelsen. Sammen med de andre norskamerikanerne som var på stevnet gav hun oss kunnskaper om det norske SDA miljøet i USA. Vi setter pris på at våre ungdomsvenner og andre som nå bor i USA kommer til stevnene våre Lillian og Tore Wollan, pastorparet på Skogli, satte også farge på stevnet. På sabbatskvelden var de ansvarlig for "ungdomsmøtet". Pastor Raymond Stanley fra Australia talte ved fredagskveldsmøtet og gav oss av sin bibelkunnskap og livserfa-

Foto Tor Tjerandsen

Den store salongen var full hver kveld og pratengikk livlig.

ring. Han arbeidet for en del år siden som evangelist i Norge og er fremdeles vital og inspirerende i en alder av nesten 90 år. Helge Helgesen, Ann-Brit Fejersen, Birthe Bayer, Walder Hartmann, Marit Berglund, Gerd og Turid Reistad, og Kåre Kaspersen tok på forskjellige måter del i på gjøre stevnet vellykket.

Kari og Tor Lisle må nevnes spesielt for innsatsen med fordeling av rommene, en ikke problemfri oppgave. Knut Heiberg var økonomiansvarlig. Bror E. Swart var stevnefotograf og sørget for en lang rekke flotte bilder. På sabbaten var Birthe Bayer og Tor Lisle ansvarlige for avviklingen av sabbatsskolen.

I ettertid sier vi at dette stevnet var meget vellykket. Forbrødringen mellom danske og norske deltagere var påtagelig. Guds Ånd var merkbart til stede og vi drog beriket hjem etter noen meningsfulle dager.

Foto Tor Tjerandsen

Ingebjørg Jensen (Skjyllstad) fortalte levende og engasjert om hvordan det var for utflyttede nordmenn å komme til USA.

Helse for eldre

Undersøkelser ved høyt blodtrykk

Av lege
Ann Chatrine Reichelt

Kontor-trykk

Det første og viktigste er å forvise seg om at du virkelig har et høyt blodtrykk, og at det ikke skyldes forbigående stress eller såkalt hvitfrakks-blodtrykk, eller kontor-trykk. Dersom det er tvil, kan det bli aktuelt å måle trykket flere ganger hjemme, eventuelt automatisk gjennom et døgn. Dette kan du lese mer om her.

Sykehistorie

Det er viktig å få en grundig sykehistorie. Det vil si informasjon om hvilke sykdommer du har hatt tidligere eller har nå, og hvilke medisiner du bruker. Sykdommer hos mor og far og søsken, eller opphopning av hjertesykdom i familien er en viktig informasjon. Legen kommer også til å spørre deg om røyking, kostholdsvaner, alkoholkonsum, mosjonsvaner, stress og arbeidsforhold.

Blodtrykksmåling og lytting i stetoskop

Ved å måle blodtrykket både på bena og

på armene, kan legen utelukke om du har en forsnævring på hovedpulsåren. Legen kan av og til høre et spesielt sus i pulsårene som går til nyrene dersom de har trange partier. Hvis legen mistenker dette, blir du sendt videre til spesialundersøkelser. Det er vanlig at legen også lytter nøye på hjertet ditt og lungene dine, på halspulsårene og på lyskepulsårene.

Laboratorieprøver

En del blodprøver og urinprøver kan bidra til å avdekke noen av de kjente årsakene til høyt blodtrykk.

Urinprøver

En urinprøve kan gi legen mistanke eller tegn på om du har en eller annen nyresykdom. Dette får legen mistanke om dersom det er eggehvitestoffer eller blod i urinen din. Urinprøven kan også vise om du har et forhøyt nivå av hormoner som produseres i binyrene. Hormonproduserende svulst i binyrene er en sjelden

årsak til for høyt blodtrykk, men viktig å utelukke. Dersom du har sukkersyke eller lav sukkertoleranse, vil urinprøven din også vise det ved at legen finner sukker i urinen.

Blodprøver

Det tas gjerne et helt batteri av blodprøver som kan avdekke eller gi mistanke om sykdommer i forskjellige organer. Hemoglobin og ferritin kan gi svar på om du har blodmangel eller jernmangel.

Salter i blodet (elektrolytter) kan vise avvik dersom du mangler noen stoffer eller har ubalanse i væskebalansen. Blant annet spiller saltstoffene kalium og natrium en viktig rolle i blodtrykksbalansen.

Noen blodprøver sier noe om funksjonen til lever og nyre, og tas rutinemessig.

Kolesterolmengden i blodet og blodsukernivået måles for å se om du har høyt kolesterol eller sukkersyke som en risikofaktor i tillegg til det høye blodtrykket. Lp(a) er en test som kan si noe om din risiko for å få hjerte- og karsykdommer. Lp(a) er i stor grad genetisk betinget, og kan være viktig å vite for dem som har slektninger som døde i ung alder av hjertesykdommer.

Øyebunnen

Legen kan kikke på øyebunnen din gjennom et oftalmoskop, for å se om han kan finne tegn på at det høye blodtrykket har gitt skade på netthinnen. Du kan lese mer om blant annet øyeskader ved for høyt blodtrykk her.

EKG

EKG står for elektrokardiogram. Det gjøres for å finne ut om det høye blodtrykket har hatt en negativ effekt på hjertet ditt.

Dersom hjertemuskelene i lang tid må jobbe under større press, skjer det samme med den som når du trener opp en hvilken som helst annen muskel i kroppen: den vokser og blir større. Dette er bra på den ene siden, for da øker hjertets kraft til å jobbe. Samtidig har det en ulempe: Når veggene i hjertet vokser seg tykke, blir det dårligere plass til blodet i hjertekamrene. Hjertet blir derfor mindre effektivt. EKG kan også vise om det er tegn til skade på hjertemuskelene på grunn av for liten oksygentilførsel.

Ekko-kardiogram

Ultralyd av hjertet, såkalt ekko-kardiogram, er en god undersøkelse for å se på hjerteveggenes tykkelse direkte, og vurdere bevegeligheten i dem. Undersøkeren kan også vurdere hvor god plass det er i hjertekamrene.

Andre billedundersøkelser:

Det kan også være aktuelt å gjøre ultralydundersøkelse av nyrene og nyrepulsårene dine, og av halspulsårene. Ultralyd lager bilder av indre organer ved hjelp av høyfrekvent lyd, og er en ufarlig undersøkelse. Undersøkelsen gjøres ofte på røntgenavdelingen, men det er ikke en røntgenundersøkelse, du får ikke stråling. Røntgenbilder, MR og CT kan være andre aktuelle spesialundersøkelser.

Bra å ha et stort hjerte?

Det er en god egenskap å ha et stort hjerte - men bare i billedlig forstand. Et hjerte som er blitt forstørret på grunn av høyt blodtrykk er et tegn på at blodtrykket må tas alvorlig. Personer med forstørret hjerte har langt høyere risiko for hjertesykdom enn de som har normal størrelse på hjertet.

Knut trodde han var forlatt av Gud

En hendelse fra virkeligheten

Av Gunnar Gundersen

Våre naboer, Gudrun og Knut, hadde en stor, kraftig hund og det var da Gudrun skulle stille denne hunden at det skjedde. Den bet Gudrun så kraftig at tommelen hennes ble hengende i noen skinnfiller. Sykebilene kom og med fulle sirener endte Gudrun på sykehuset.

Det var sent kveld. Hennes ektemann Knut ble stående ute på terrassen alene, skrekkslagen og ille til mote. I sitt yrkesaktive liv var Knut (76) sjøkaptein. Nå var han hardt rammet av sukkersyke.

Vi ble enige om at det klokeste var å avlive hunden mens Gudrun var på sykehuset. Hunden var kjent for å være svært så arg til tider. Veterinæren var lite villig til å komme, så det ble en av naboene som tok på seg ansvaret. Vi hadde kontakt med Gudrun hele tiden og hun ønsket at hunden skulle begraves borte i skogkanten, slik at hun hadde en grav å gå til.

Min kone Solveig og jeg spurte forsiktig Knut om vi kunne være med ham inn, noe han satte meget stor pris på.

På sykehuset opplyste de at det var meget sannsynlig at Gudrun kom til å miste tommelen. Vi forsto at Knut ble mer og mer anspent.

Han var som nevnt meget hardt angrepet av sukkersyke. Mens han satt slik med tårefylte øyne spurte vi om han hadde noe imot at vi ba til Gud for ham, Gudrun og legene som behandlet Gudrun.

Nå begynte Knut å hulk-gråte. Med skjelvende stemme og tårevåte øyne fortalte han fra sin barndom og ungdom.

Han var tidlig blitt kalt av Gud, men svarte Herren: "Jeg kommer Gud, men jeg må ennå vente en tid fordi jeg må ha med meg mer av livet. Livet på den tid var ute på dansegolvet.

Som sjøkaptein hadde han opplevd mange harde påkjenninger. Ved å gi oss et konkret svar på vårt spørsmål om vi skulle be til Gud i en slik situasjon mente han at han ville vise feighet, all den tid han hadde stått i mot Guds kall i årevis.

Vi viste fra Bibelen at det er aldri for sent å gi seg over til Gud. Vi viste til røveren på korset, som ba "tenk på meg når du kommer i ditt rike." Med det samme strålte Knut opp og sa til oss: "Ja, vil dere be for meg og Gudrun er jeg takknemmelig." Nå begynte Knut å storgråte. Det kom et herlig lys over ham.

Kort tid etter dette måtte Knut operere høyre ben, dette grunnet for svak blodstrømning. Etter noen uker ble det bestemt at også venstre ben måtte amputeres. Før operasjonen sa Knut til sin kjære Gudrun: "Jeg er beredt til å dø, for da Solveig og Gunnar var hos meg den natten du var på sykehuset, skjedde det noe med meg, jeg overgav meg til Gud". I det han sa dette sovnet han stille inn i døden. Knut hadde bedt pent om å få slippe flere operasjoner.

Gudrun var meget alvorlig da hun fortalte oss dette. Hun var så takknemmelig fordi hennes kjære Knut fant fram til hvile i Gud. Knut trodde han var forlatt av Gud, men Guds nåde er uendelig.

DE TRE K-ER

Av Øivind Gjertsen

Tyrifjord videregående skole jubilerer den 20. september. Hundrevis av tidligere, elever, foreldre, ansatte og mange andre har gitt beskjed om at denne sabbatsdagen blir de å finne på skolen. De som i dag arbeider ved skolen har gjort en formidabel innsats for at dette skal bli en minneverdig opplevelse. Vi gler oss.

Ved gudstjenesten denne sabbaten kommer de tre k-er til å stå sentralt. Det har de gjort gjennom alle år: Kjærlighet - kunnskap og karakter. Dette er de tre søyler undervisningen og livet ved skolen dreier seg om. Ja, her finner du det filosofiske grunnlag for all undervisning ved alle adventistiskoler verden over. Vår skolevirksomhet i de mange land fikk dette grunnlag gjennom Ellen Gould White, kanskje den mest sentrale av våre pionerer. Hun var et inspirert menneske.

Ellen G. White var en kvinne med en meget beskjeden skolegang. Som barn ble

hun rammet av en ulykke og måtte stanse sin skolegang allerede på grunnskolestadiet. Som ung ble hun en kristen og en av de toneangivende innenfor vår menighet. Selv stiftet jeg bekjentskap med henne og hennes tanker allerede som elev ved Onsrud Misjonsskole. Vår kunnskapsrike og inspirerende skolestyrer og bibellærer, Karl Abrahamsen, gav oss en introduksjon til Profetiens Ånd og Ellen G. White, som savner sidestykke. Selv begynte jeg å samle alle hennes mange bøker på den tiden. Mange år senere underviste Arthur White, Ellens barnebarn, om det samme tema ved en Andrews University Extension School på TVS. Han var dyktig nok, men jeg lærte mer av Karl Abrahamsen.

Kjærlighet

Det var lærerens utfordring å formidle

Fortsettes side 23

**Martha Tungodden, 13 år,
sendte sin bestefar Bjarne Tungodden i Bergen disse tankene**

Jeg har både mor og far
men du har ikke noen
Jeg kan sove trygt og godt
mens du må sove
uten silkeputer.

Jeg bader i store kar
men du bader i svette
Jeg skal hjelpe deg
så ikke vær lei
for jeg er så glad i deg.

Dem vi savner

Af Bent Nielsen

Tanker fra et møde om "Dem vi savner". Holdt af Bent Nielsen på seniortreffet på Skogli.

Jesus vil bevare os og frelse os. Joh.10, 27 - 30

Jesu mission er også vor mission. Hele verden er Advent kirkens mission.

Din og min mission er vor lokale menighed som bør vokse. Lad os bede for og besøge "Dem vi savner".

De danske adventistseniører har taget en stor og værdifuld opgave op.

Temaet kalder vi "Dem vi savner". Vi beder alle for vore kære fordi vi holder af dem. Men der er nogle vi beder ekstra for. Vi har alle nogle af vore kære, som vi ikke ser i vor menighed så meget.

Adventistseniørerne ønsker at gøre noget for dem. Vi beder for dem, besøger dem og prøver at invitere dem til et nyt og positivt fællesskab med vor menighed. Vi har delt dem op i grupper.

1. Der er ældre der ikke kommer i kirke mere på grund af deres høje alder. De sidder ofte alene og er glemt. Vi savner dem i vor menighed.

Vi må tage mere tid til besøg af dem som var vore store støtter engang.

2. En stor gruppe af de medlemmer vi har, kommer aldrig eller sjældent i vor menighed. Vi længes efter at se dem, og få et godt fællesskab igen. Vi besøger dem og opmuntre dem til at komme i vor kirke.

3. Vi må indrømme, der er mange af

vore gamle venner ned gennem tiden, som vi ikke ser mere. Vi længes efter at se dem. Der er mange grunde til, at de er blevet trætte af menigheden. Vi må som præster, ledere og medlemmer af Guds kirke, spørge os selv, hvad har vi gjort forkert. Var evangeliet ikke forkyndt på rette måde. Forstod vi ikke de mange menneskelige problemer, der ofte er kommet op?

Var vor religion mere, "du må ikke, du skal ikke, Gud vil straffe dig?"

Gav vort budskab en angst for mange? Hvorfor fordømte vi så hårdt?

Mange blev trætte af at være sammen med os, fordi vi ikke forstod dem og havde den rette kærlighed til dem.

Det er lidt svært at besøge den gruppe mennesker. Men Guds kærlighed i os, må gøre os parat til at besøge dem og møde dem. Vi ønsker at få nyt og inderligt fællesskab med dem igen.

4. Når vi tænker tilbage i tiden, så er der mange vi har kendt. Vore børn, børnebørn osv. De kom i børnesabbatsskole, de kom på Vejle fjord skolen, de gik i vore børneskoler, mange kommer af og til, men de fleste af dem, der aldrig personligt har taget et standpunkt for Kristus kommer ikke. Vi savner dem. Her er en stor opgave for os. Vi må nå dem med Guds kærlige indbydelse til frelse. Tiden er kort.

5. Igennem vore skoler, institutioner, og arbejdspladser har vi haft gode kontakter. Det ville være fantastisk, at vi

kunne nå nogle af dem, med Guds budskab. Det nås bedst ved personligt besøg.

6. Det er en kendsgerning, at vi i vort kirkesamfund har flere hundrede mennesker, der har giftet sig med en ikke adventist. Måske

har vi været for hårde og fordømt dem. Vi må erkende mange, der giftede sig med ikke adventister, kommer aldrig eller sjældent i vor menighed.

Vi må bære en hel del af skylden. Her er mange grunde, som vi kan tage op til drøftelse. Mange længes tilbage til kirken, men det er svære når ægtefællen ikke er med. Hvad kan vi gøre? Bede og besøge dem er nødvendigt. Vi må ikke glemme, at vise forståelse og kærlighed til disse kære, der ofte står alene.

7. I dag har vi børn og unge, der vokser op i vore menigheder, men de har ikke altid den stærke tilknytning til menigheden, af forskellige årsager. Hvorfor besøger vi ikke børnene og de unge? De har et behov for forståelse. De har behov for at vide Gud elsker dem. De må vide Jesus vil frelse dem og give dem evigt liv når vi tror og tager imod Jesus.

Du ser vi har delt det op i 7 grupper. Alle grupper er vigtige mennesker, med hver sin personlighed. Ikke alle kan besøge, men alle "Dem vi savner" bør på en eller anden måde besøges.

I dag er det få der går ud og besøger. Vi må uddanne nogle flere til at gøre dette arbejde. Vi som er blevet ældre og måske

fået nogen livserfaring bør tage tid til at bringe "Dem vi savner" hjem til fællesskabet i menigheden, hvor Kristus er centrum.

Glem ikke at mange ikke kommer i vore kirker i dag af mange forskellige grunde. Jeg vil ikke komme ind på disse grunde her. Men spørg dig selv, hvad kan vi gøre, for at Guds hus - kirken er fyldt med positive og varme kristne, der længes efter at Kristus snart kommer igen.

Kan du ikke besøge eller invitere mennesker, så gør din menighed til et varmt, kærligt og åndeligt sted at være.

Der er mange ting vi bør tage op og drøfte for at finde løsninger på ting, der kan give et bedre åndeligt fællesskab i vore menigheder.

Der er et af meget stort behov.

Jesus gav os en missionsbefaling. Matt. 28,18 - 20

Jesus løfte til os alle. Joh. 14, 1 - 3

Jesus advarer os mod Djævelen. 1 Pet. 5, 8 - 10

Paulus opmuntre os til at være stærke i troen. Ef. 6, 10 - 13

Medlemmer ved Randers menigheds stiftelse 26. november 1898.

*Bakerste rekke fra venstre: Jens Nielsen, Edvard Sonne, Bech, Bisby,
Heilskov Christensen, str. Heilskov C., .Bisby.*

Midterste rekke: Andrea Nielsen, Helene Sonne, Kristine Bisby, Raft, frk. Hvid, , str. Bisby.

Forreste rekke: Hansine Jensen, Str. Pedersen, str. K. Raft, frk. Jensen, Orlrika Bisby, Elvira Bisby.

Randers menighet fyller 110 år

Årene går og de mange menigheter, som ble opprettet på 1800-tallet, da våre pionerer forkynte adventbudskapet, er blitt gamle. Men Randers menighet er fremdeles en levende menighet, trass i alder.

Det henger et bilde på veggen i kirkens kontor. Det ble tatt i forbindelse med etableringen av menigheten 26. november 1898. Menigheten runder med andre ord

110-års dagen i år. Vi antar det blir fest i Randers den dagen.

Bildet er interessant å studere. Her finner du en rekke navn fra adventistfamilier i Danmark. Vi utfordrer våre danske venner til å gi oss en bakgrunn for dette bildet, med presentasjon av de adventistfamilier som er representert og den rolle de har spilt for adventfolket.

De tre K-er

Fortsatt fra side 19

budskapet om Guds kjærlighet til elevene. De skulle lære å elske Gud og bygge livet på samfunn med ham. De skulle lære å forstå at kjærlighet til nesten er helt grunnleggende for at du selv skal kunne leve et rikt og fullt liv. Vi lever i en tid full av egenkjærlighet, både blant mennesker og nasjoner. De rike nasjoner har lett for å glemme sultende og fattige mennesker i andre land. Som individer blir vi så opptatt av å ta hensyn til oss selv og våre behov, at vi glemmer de mange millioner som dør av sult. Vi burde be hver dag: Herre, lær meg å elske min neste så høyt at jeg deler mitt brød med ham og henne.

Kunnskap

Vi skulle formidle kunnskap til elevene. Kunnskap om Gud og all annen kunnskap som skolen har ansvar for. Og ikke bare kunnskap om Gud. Det viktigste er å hjelpe elevene til å lære ham å kjenne på det

personlige plan. Å lære å kjenne Jesus Kristus som sin Frelser. Dette er den viktigste kunnskap. Og skolen har søkt å dette mål! Gudfryktige lærere og andre ansatte har gjennom eksempel og levd liv gjort elevene rikere. De fikk et møte med Den Evige på skolen.

Karakter

Å bygge en karakter er en livslang opplevelse. Skolen må hjelpe elevene til å forstå betydningen av troskap mot Gud, nødvendigheten å velge å leve etter Guds uttalte vilje. Gjennom livet kan vi bygge, stein for stein, og oppnå en edel karakter, Bli preget for evigheten av Guds vilje for våre liv.

Vår skole har prøvd å leve etter de verdier vi fikk som arv. Jeg har opplevd medarbeidere, som satte elevene høyt og som gjorde en innsats for selv å nå målene og samtidig hjelpe elevene til å nå fram. Og elevene har ikke skuffet oss. De er blitt karakterfaste, kunnskapsrike mennesker med evne til å vise kjærlighet mot nesten.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivindgjertsen@gmail.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Birthe Bayer
Tranevej 11, Daugård
Telefon 75 89 61 95
E-post: birthe.bayer@hafnet.dk

Ekspedisjon og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge

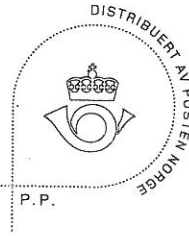
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge
Saltnes haveby 8, 1642 Saltnes. Telefon: 69 28 02 22
E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Tor Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo. Telefon: 22 75 57 56
E-post: tor.kari@lisle.no

Kasserer: Knut Heiberg
Fagerliveien 3, 1820 Spydeberg. Telefon: 69 83 77 36

Postgirokonto: 1135 11 20438

Reidun Norlemann Endresen leste sitt dikt

Herren kommer

ved sabbatsgudstjenesten på seniortreffet

Hvem kan stå
når Herren kommer
med sin englehær i sky, -
stå, når himmellyset flommer
over evighetens gry?

Hvem kan stå
når Herren kommer
for å høste jordens folk,
stå, for evighetens dommer
uten forsvar, uten tolk?

Hvem kan stå
når jorden bever
og hvert øye skal få se
At den Herre Jesus lever
For hvem alle bøyer kne?

Den kan stå
som trofast ventet
på sin skaper og sin Gud
den, som gransket skrift og tale
og som hegnet om Hans bud.

Den kan stå
som i sin vandel
husket nestens nød og trang,
glemte bort sin egen handel,
gav sitt offer gang på gang.

Den kan stå
som har sin tillit
og sin tro befestet i
den rettferdighetens kledning
som et kors har kunnet gi.

Den kan stå
som blind og naken
søkte redningen til sist
i den evig-hvite kjortel
vevet av den Herre Krist.